

TEATR IM J. OSTERWY W GORZOWIE WLKP.

Stolik na pięć osób

Reżyseria: **Żbigniew Żapasiewicz**

Premiera: **wrzesień 2007r.**

im. J. OSTERWY w GORZOWIE WLKP.
ul. Teatralna 9, tel. 095 728 99 30 (centr.)
bow@teatr-gorzow.pl

Ron Hart *Stolik na pięć osób*

**Joanna
Żółkowska**

**Beata
Kawka**

**Olga
Sawicka**

**Beata
Chorążkiewicz**

Reżyseria: Zbigniew Zapasiewicz
Scenografia: Tatiana Kwiatkowska

Zapraszamy na wyjątkowy spektakl w reżyserii Zbigniewa Zapasiewicza, który po raz pierwszy zajął się tego rodzaju tekstem – współczesną komedią obyczajową z zacięciem psychologicznym, gdzie bohaterkami są wyłącznie kobiety. Reżyser zaprosił do współpracy wspaniałe aktorki, które cieszą się także sympatią i zainteresowaniem publiczności, dzięki udziałowi w kilku czołowych produkcjach telewizyjnych.

Małe tragedie dnia codziennego i poważne problemy; śmiech i łzy; miłość i zdrada – to wszystko będzie można zobaczyć w spektaklu „Stolik na pięć osób”. Propozycja ta, dzięki tekstowi: ciekawie, intrygująco i z poczuciem humoru pokazującym problemy współczesnych kobiet, które są głównymi, choć niejedynymi adresatkami sztuki; reżyserii jednego z najwybitniejszych twórców teatru i dekoracjom przygotowanym przez scenografkę telewizyjną i teatralną – Tatianę Kwiatkowską, posiada wszystkie walory dobrej pozycji rozrywkowej z najwyższej półki.

Zapraszamy od września!

Biuro Obsługi Widzów
tel. 095 728 99 39/40
e-mail: bow@teatr-gorzow.pl

VIVA!

gino rossi

Ron Hart

STOLIK NA PIĘĆ OSÓB

Reżyseria: ZBIGNIEW ZAPASIEWICZ

Teatr im. Juliusza Osterwy w Gorzowie Wlkp.

Dyrektor naczelny i artystyczny: Jan Tomaszewicz

„Premiera u Osterwy” Nr 1, Sezon 2007/2008, ISSN 1427-3802, Premiera 1 IX 2007 godz. 19.00

ZBIGNIEW ZAPASIEWICZ – reżyser

Jeden z najwybitniejszych polskich aktorów teatralnych i filmowych, reżyser, pedagog. Profesor Akademii Teatralnej w Warszawie. Ukończył warszawską PWST. Występował m.in. w Teatrze Dramatycznym i w Teatrze Współczesnym w Warszawie. Stworzył znakomite kreacje w spektaklach wyreżyserowanych przez E. Axera, M. Prusa, J. Jarockiego, K. Dejmkę. Ma na swoim koncie ponad 170 ról w Teatrze Telewizji. Wystąpił w ponad 70 filmach, m.in. u K. Zanussiiego, E. Żebrowskiego, A. Wajdy. Za swoje osiągnięcia teatralne i filmowe otrzymał kilkadziesiąt nagród i wyróżnień. Jako reżyser zadebiutował sztuką H. Pintera „Urodziny Stanley'a” w Teatrze Dramatycznym. Duże uznanie przyniosły mu realizacje poezji Zbigniewa Herberta, m.in. spektakl „Pan Cogito szuka rady”. Obecnie pracuje w Teatrze Powszechnym w Warszawie.

Bohaterki sztuki Rona Harta nie mogą się spotkać na wspólnym lunchu – nie mają na to czasu. Wydaje nam się z początku, że bohaterki mówią o rzeczach błahych, ale właśnie te zwykłe sprawy dnia codziennego urastają do rzeczy podstawowych.

Trzeba było więc znaleźć klucz do opowiedzenia tej sztuki w taki sposób, żeby ukazać, jak drobne rzeczy urastają do rangi najważniejszych w życiu. Często to obserwuję, wystarczy posłuchać ludzi na ulicy czy w sklepie, jak np. sąsiadka z wielkim emocjonalnym napięciem opowiada kioskarkę o tym, że jej syn ma katar; w tym momencie jest to podstawowy problem jej egzystencji.

W tej sztuce bohaterki są tak uwikłane w codzienność, że stała się ona ich całym światem. Mężowie są traktowani instrumentalnie; pracują i utrzymują domy. Panie nie pracują, więc angażują się w różne sprawy; chodzą na zebrania, protestują, nadają wszystkim wielką wagę, ale żyją codziennością. I tylko Wiola, która ma dystans do świata i jest pełna krytycyzmu, chce się wyrwać z błędnego koła. Drażni ją, że żyje w świecie mało twórczym.

Chyba już nie potrafimy rozmawiać. Zanika sztuka rozmowy i prowadzenia dialogu. Kiedy się spotykamy, żeby „pogadać”, od razu schodzimy na tematy znane; mówimy o polityce, programach telewizyjnych, obracając się w tych samych stereotypach rozmowy. Uciekamy od istotnych poglądów, ponieważ nas męczą, nie chcemy tracić czasu na wypowiedanie ich. Nie uczestniczymy w życiu społecznym, politycznym, przekonani, że nasze możliwości zmiany są niewielkie. Ta sztuka, która jest przeciwieństwem komedii, niczego nie rozstrzyga, ale pokazuje w wyjątku niemożność realizacji czegośkolwiek, co wykracza poza naszą codzienność. Tak jak ten lunch, na którym bohaterki nigdy się nie spotkają, on właśnie jest taką Moskwą „Trzech siostr” Czechowa.

Kiedy pytamy kogoś: widział pan ten film?, czytała pani tę książkę?, słyszymy: nie mam czasu. To jest nasza stała wymówka; rodzaj hasła czy ksywy, której nadużywamy. Usprawiedliwiamy tym swoją niemożność, lenistwo, brak aktywności. Tak samo jak bohaterki sztuki, którym brakuje czasu, ponieważ muszą iść na wywiadówkę, zrobić zakupy, jechać do ortodonta. Żyją w kręgu spraw drobnych i właściwie tronią czas. Oczywiście, zajmują się ważnymi rzeczami, np. wychowaniem dzieci – ale jeśli tylko to wypełnia im świat, jest to podejrzane.

W tej sztuce, tak jak w każdej dobrze napisanej, najważniejszy jest bieg życia. Co się dzieje się w sztukach Czechowa? Nic, ludzie po prostu żyją, zajmują się głównie rozmowami i zwyczajnymi czynnościami, a obok płynie prawdziwe życie – ktoś umiera, ktoś zostaje wyzwany na pojedynek. Ale wszystko toczy się dalej i nie można tak nagle zrezygnować z tego i wyjechać do upragnionej Moskwy albo... spotkać się na wspólnym lunchu. Oczywiście to porównanie z Czechowem jest dalekie, ale... Kończymy sztukę tak, jak zaczynamy – niby coś się wydarzyło – rozwód, śmierć, zdrada – ale tak naprawdę nic się nie zmieniło. Życie zatacza krąg, a my jesteśmy w tym samym miejscu i problemie.

Ta sztuka w lekki sposób dotyka rzeczy prawdziwych. Pod warstwą komizmu kryje się głębsza, subtelna refleksja. „Stolik na pięć osób” nie jest zwykłą obyczajową komedią, ale ma w sobie „teatralność” w dobrym tego słowa znaczeniu.

JOANNA ŻÓŁKOWSKA – Kinga

Aktorka teatralna, telewizyjna i filmowa. Absolwentka PWST w Warszawie. Zadebiutowała w Starym Teatrze w Krakowie rolą Zosi w „Dziadach” Konrada Swinarskiego. Stworzyła szereg wybitnych kreacji (pamiętna rola w „Ławeczce” A. Gelmana) m.in. w spektaklach A. Wajdy, J. Jarockiego, A. Bardiniiego, Z. Hübnera, J. Grzegorzewskiego. Przygotowała samodzielnie kilka monodramów, m.in. „Dziennik panny służącej”. Ma w swoim dorobku liczne role w Teatrze TV. Dużą popularność zawdzięcza udziałowi w lubianych serialach: „Najdłuższa wojna nowoczesnej Europy”, „Zespół adwokacki”, „Klan”. Autorka autobiograficznej książki pod tytułem „Układanka” i scenariusza do filmu „Matka swojej matki”, w którym zagrała główną rolę. Wielokrotnie nagradzana za swoje kreacje sceniczne, m.in. w 1979 nagrodą im. Leona Schillera oraz w 2002 nagrodą im. Tadeusza Boya-Żeleńskiego (przynawaną przez Klub Krytyki Teatralnej Stowarzyszenia Dziennikarzy RP).

Wszystkie bohaterki tej sztuki dotknięte są jakimś niespełnieniem, brakiem. Pomiędzy wierszami można przeczytać, że przechodzą smugę cienia. Moja bohaterka jest najdojrzalsza z nich wszystkich i chyba najbardziej świadoma strat, które poniosła.

Bohaterka, którą gram, ma w tej sztuce wspaniały monolog. Opowiada co czuła stojąc w szpitalu nad łóżkiem umierającego męża. Nigdy nie czytałam czegoś podobnego; ten tekst jest niesłychanie prawdziwy, wzruszający i tragicomiczny zarazem, ponieważ dotyka wstydlivych rzeczy. Wszyscy ukrywamy się z podobnymi myślami, a moja Kinga przyznaje się do tego. W ten sposób ukazana zostaje tragedia kobiety – tragedia upływającego czasu.

TATIANA KWIATKOWSKA – scenograf Absolwentka warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Ma w swoim dorobku różnorodne projekty stworzone dla teatrów dramatycznych (m.in. do „Hamleta”, „Wesołych Kumaszek z Windsoru”) i muzycznych (m.in. „Dziadek do orzechów”, „Kot w butach”). Od wielu lat scenograf w Teatrze Telewizji Polskiej (m.in. spektakle „Amadeusz”, „Juliusz Cezar”). Jest autorką scenografii i kostiumów do Kabaretu Olgi Lipińskiej. Współpracuje z warszawskim Teatrem Syrena. Za dokonania artystyczne dwukrotnie otrzymała Nagrodę Prezesa Rady Ministrów. Na Festiwalu Filmów i Widowisk Telewizyjnych dla Dzieci i Młodzieży w Poznaniu otrzymała nagrodę dla najlepszego scenografa. Za scenografię do „Czupurka” nagrodzona została Złotym Ekranem. W 2002 r. została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi.

BEATA KAWKA – Laura

Aktorka filmowa, telewizyjna i teatralna. Absolwentka PWST w Warszawie. W 1993 roku została laureatką nagrody dziennikarzy na Festiwalu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu. Występowała w Teatrze Nowym w Warszawie. Znana m.in. z filmów: „Złoto dezertarów”, „Sezon na leszcza”, „Wszystko będzie dobrze”. Ogromną popularność zdobyła występując w serialach: „Samo życie”, „Więzy krwi”, „Marzenia do spełnienia”, „Na dobre i na złe”. W 2007 roku, dzięki jej inspiracji, powstał scenariusz do filmu „Jasne błękitne okna” w reżyserii Bogusława Lindy, w którym zagrała główną rolę.

Często, kiedy myślę „kobieta”, przypomina mi się żart mojego przyjaciela: „Kobietę pan Bóg musiał stworzyć na końcu. Czuć wyraźne zmęczenie...” Zawsze, kiedy sobie to przypominam, jednakowo mnie bawi. Chyba mam dystans do kobiecości. Ale kiedy o niej myślę i o tym, jak ona zmienia się, ewoluuje i dojrzewa we mnie z biegiem czasu, nabieram przekonania, że w każdej z nas jest co najmniej kilkanaście różnych kobiet. Często wstaje rano zaciekawiona, która z nich się we mnie dziś obudziła. Czy matka, czy aktorka, czy żona... A może ktoś jeszcze? Czasami budzą się wszystkie razem... wtedy dopiero jest zabawa!

Żyjemy emocjami, przeżywamy, czasem nawet głośno, kłopoty dzieci, mężów, przyjaciółek. Same dla siebie często żyjemy na końcu. Ale natura wyposażyla nas w niezwykłą moc. „Rozpadały się często, ale za to na krótko.

Uwielbiam być kobietą. Uwielbiam kobiety obserwować. Szukać i odkrywać ich tajemnice. Bo jestem pewna, że kobiecość to nie tylko seks, piękno i macierzyństwo. Kobiecość to jeszcze to coś, czego mężczyznom często nie udaje się w nas odnaleźć. Tajemnica. Sekret.

OLGA SAWICKA – Iza

Aktorka teatrów warszawskich. Absolwentka warszawskiej PWST. Występowała m.in. w Teatrze Studio, w Teatrze Dramatycznym, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym. Otrzymała szereg nagród za swoje kreacje, m.in. nagrodę za rolę w przedstawieniu „Ławeczka” na VIII Międzynarodowym Festiwalu Komedi „Talia” w Tarnowie. Grywa również gościnnie w spektaklach teatrów impresaryjnych: krakowskiego STU, poznańskiej Sceny na piętrze i w teatrach stołecznych. Ma w swoim dorobku role w filmach fabularnych i liczne role w spektaklach Teatru TV wyreżyserowanych przez m.in. Izaбельę Cywińską, Jana Englerta, Zbigniewa Zapasiewicza, Macieja Wojtyńszko. Od 2000 r. aktorka Teatru Powszechnego w Warszawie.

Czy umiemy jeszcze rozmawiać? Jesteśmy głodni rozmów i dlatego często paradoksalnie rozmowa zamienia się w monolog. Mówimy za dużo o sobie, zapominając, że ta druga strona jest nie tylko po to, aby słuchać.

Kobiety uwielbiają rozmawiać; roztrząsać swoje sprawy, rozpatrywać wszystkie ewentualności, radzić i słuchać rad. Nie od dziś wiadomo, że ilość słów wypowiedzianych przez kobiety jest o wiele większa niż przez mężczyzn. Nie wyobrażamy sobie życia bez plotek i zwierzeń. I tylko mężczyzna może powiedzieć, że tracimy na to czas, że nasze „gadanie” nie ma sensu. To nieprawda. Bardzo często to prawdziwa nauka nazywania swoich emocji i pogłębianie umiejętności komunikowania się z drugim człowiekiem. Wiemy, jak bardzo właśnie tego brakuje tej drugiej płci.

BEATA CHORAŻYKIEWICZ – Wiola

Aktorka teatralna. Absolwentka PWST we Wrocławiu. Po studiach trafiła do zespołu Teatru im. J. Osterwy w Gorzowie Wlkp. w którym pracuje do dzisiaj. Jej pierwszą ważną rolą, docenioną na festiwalu „Klasyka Polska” w Opolu, była Iwona w „Iwonie, księżniczce Burgunda” w reżyserii R. Majora. Zagrała szereg ciekawych ról pierwszoplanowych, m.in. Jokastę w „Królu Edypie” w reżyserii W. Matuszewskiego, tytułową Medę w spektaklu I. K. Szmidta; była Laurą w „Indyku” Mrożka, Sonią w „Wujaszku Wani” Czechowa, Mużą w „Wyzwoleniu” Wyspiańskiego. Za kreację Aldony w „Konradzie Wallenrodzie” uhonorowano ją Srebrną Maską. Za rolę Matki w spektaklu „Taki nam się snuje dramat” otrzymała nagrodę publiczności – Pierścień Melpomeny. Prowadziła zajęcia w Studiu Teatralnym dla Dzieci i Młodzieży.

Czy kobiety potrafią się przyjaźnić? Powiem szczerze, że to zagadkowa sprawa. Bohaterki mówią o sobie, że są okropnymi babami – w końcu każda z nas jest czasem aniołem a czasem demonem. Kiedy się spotykamy, narzekamy na naszych mężów i partnerów, chociaż nie możemy bez nich żyć; plotkujemy o koleżankach, z którymi się przyjaźnimy – takie już jesteśmy. Tak jak kobiety w tej sztuce, wciąż żalimy się, że nic nie zrobiliśmy z naszym życiem, które jest nudne i beznadziejne. A wystarczy tylko spojrzeć z boku, żeby dostrzec, ile się wokół nas dzieje, ile rzeczy staje się naszym udziałem...

Bohaterki tej sztuki marzą o tym, czego nie mają – każda z nich zazdrości drugiej tego, czego brakuje w jej życiu i do czego podświadomie dąży. Tak jak moja bohaterka, Wiola, która jest niby kobietą wyzwoloną, ekscentryczną, jedyną w tej sztuce czynną zawodowo. Nagle okazuje się, że jest w niej tęsknota za rodziną i, jak sama mówi, niedorzeczna potrzeba posiadania dziecka. Mimo swojej niezależności, Wiola, która wysłuchuje ciągle o zebraniach w szkole i wizytach w dziecięmi u dentysty, też chce uczestniczyć w czymś podobnym – w normalnym życiu, którego nie doświadczyła.

Przyjaciele Teatru im. J. Osterwy

Państwowa Wyższa
Szkoła Zawodowa
w Gorzowie

„MAREX”
Gorzów, ul. Koniawska 2
tel. 095 728 22 20

Hotel i Restauracja
„U Marii”
ul. Walczaka 16a,
tel. (095) 736 66 56

Teatr im. Juliusza Osterwy

Gorzów Wlkp. ul. Teatralna 9,
Centr. tel. 095-728-99-30, Sekr. tel. 095-728-99-34, fax 095-728-99-35, e-mail kontakt@teatr-gorzow.pl, www.teatr-gorzow.pl

Aktorzy

Beata Chorażykiewicz, Bogumiła Jędrzejczyk, Teresa Lisowska-Gała, Anna Łaniewska, Edyta Milczarek, Anna Karolina Miłkowska, Bożena Perłowska, Kamila Pietrzak, Bożena Pomykała, Joanna Rossa, Marzena Wieczorek, Paweł Caban, Przemysław Kapsa, Krzysztof Kolba, Aleksander Maciejewski, Jan Mierzyński, Artur Nelkowski, Leszek Perłowski, Marek Pudelko, Maciej Radziwanowski, Krzysztof Tuchalski, Wacław Welski, Cezary Żołyński, Iwona Hauba (inspicjent)

Dyrektor naczelny i artystyczny: Jan Tomaszewicz, Kierownik literacki: Iwona Kusiak, Główna księgową: Anna Jankowska, Księgowość: Anna Chęcińska, Janina Klujso, Anna Kaczałko, Sekretariat teatru: Bożena Frühaut, Biuro Obsługi Widzów: Lidia Tyborska (kierownik), Zofia Bobrowska, Grażyna Komorowska, Kierownik techniczny: Piotr Steblin-Kamiński, Brygadier sceny: Ryszard Jarek Maszyński, Sceny: Jan Pelikan, Artur Mazurkiewicz, Wojciech Mikitynowicz, Pracownia plastyczna: Magda Cwiertnia (kierownik), Janusz Janiak, Wojciech Janczewski, Pracownia elektryczna: Bogdan Giżycki (kierownik), Barbara Mazurkiewicz, Piotr Szyszka, Pracownia akustyczna: Jan Szotomicki (kierownik), Wojciech Bandkowski, Pracownia krawiecka: Anna Żurawska (kierownik), Marzanna Gajda, Czesław Pomiołto, Pracownia perukarsko-fryzjerska: Alfreda Nowak (kierownik), Ewa Łuczak, Pracownia stolarska: Ireneusz Ługowski (kierownik), Paweł Czetowicz, Rekwizytor: Irena Jasińska, Garderobiana: Maria Murawska, Kierownik magazynów: Krystyna Zienkiewicz, Zaopatrzenie: Adrian Ługowski, Specjalista bhp, p-poż i oc: Krzysztof Szczepanek, Dział gospodarczy: Wanda Kluczyńska (kierownik), Alina Berkowska, Wanda Baszkiewicz, Ewa Szyszka, Zbigniew Milczarek, Bileterki: Waleria Cicha, Anna Gronostaj, Szatniarka: Elżbieta Golicz, Jadwiga Drzażdżyńska-Kaletka

BIURO OBSŁUGI WIDZÓW prowadzi sprzedaż i rezerwację biletów indywidualnych i zbiorowych, oferuje organizację uroczystości, akademii, koncertów, itp. Czynne od poniedziałku do piątku w godz. 8.00 – 16.00, na dwie godziny przed rozpoczęciem przedstawienia. Telefon 0-95 728-99-39 i 0-95728-99-40, e-mail: bow@teatr-gorzow.pl

W repertuarze: „Bez seksu, proszę”, „Dziady. Zbliżenia”, „Skąpiec”, „Wyzwolenie”, „Brat naszego Boga”; Teatr Letni – Scena Kameralna: „Trzy razy Piał”; dla dzieci: „Nowe przygody Tygrysa Pietrka”, „Koziołek Matołek”, „O dwóch takich co ukradli księżyc”, „Ten obcy”, „Przygody Tomka Sawyera”, „Lucie i Karl-Heinz”.

PREMIERA U OSTERWY Wydawca: WYDAWNICTWO ARTYSTYCZNO GRAFICZNE „ARSENAL” na zamówienie Teatru im. J. Osterwy.

Redakcja: Iwona Kusiak Foto: Katarzyna Chądzyńska Skład: Paweł Marchwiński Adres wydawcy i redakcji: 66-400 Gorzów Wlkp. ul. Matejki 82 m. 3, tel./fax 095 722 0958, tel. kom. 0501 520 227, Druk: Wydawnictwo Podatkowe „GOFIN”, ul. Owocowa 8

Ron Hart

STOLIK NA PIĘĆ OSÓB

Przekład: Monika Beyer

Reżyseria: **ZBIGNIEW ZAPASIEWICZ**

Scenografia: **Tatiana Kwiatkowska**

Obsada:

Wiola – **BEATA CHORAŹYKIEWICZ**

Laura – **BEATA KAWKA**

Iza – **OLGA SAWICKA**

Kinga – **JOANNA ŻÓŁKOWSKA**

Głos Misi – **KAMILA PIETRZAK**

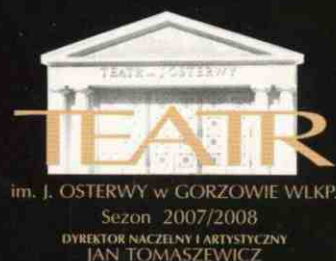
Głos Konrada – **ALEKSANDER MACIEJEWSKI**

Inspicjent-sufler – **IWONA HAUBA**

Premiera 1 IX 2007 godz. 19.00

Projekt współfinansowany z budżetu Gorzowa
w ramach obchodów jubileuszu 750-lecia miasta

Zrealizowano przy pomocy finansowej
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

VIVA!

gino rossi®